

စိုးမိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နှစ်သိမ်း

ရင်လှည့်ရာဇဝင်

ပ န် ၊ ဒို့ သိ န် ၊ ဓ ခြေ့

အခန်း (၁)

"ကျီ"

"ဂျိမ်း"

ခဲပုပ်ရောင် လင်ခရူဇာ ကားကြီးက ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကျီခနဲ ထိုးရပ်သွားသည်။ ။ အနီရဲရဲ ဝတ်စုံလေးနှင့် ဝိုင်း ကားထဲက ဝုန်းခနဲ ဆင်းကာ တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်သည်။ ။

"ဟင် မမလေး"

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အခန်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသော မိအေး ဖုန်သုတ်ကြက်တောင်လေး ကိုင်ရင်း အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်သည်။ ။

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"

ရွှေအိုရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးကို အသံ တဒေါက်ဒေါက် မြည်အောင် ဧည့်ခန်းထဲအထိ ဝိုင်း ခြေဆောင့်စီးလာသည်။ ။

ဒေါသတို့ ဆူဝေနေသော မျက်နှာလှလှလေးက နီရဲနေ၏။

"ဝိုး"

"ဘုန်း"

"ခွမ်း ခလွမ်း"

ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ မထိုင်သေးဘဲ လက်ထဲက ဆလင်းဘက်အိတ် ကို အရင်ဆုံး လွှဲပစ်ပေါက် လိုက်တော့ ရှိုးကွေ့ပေါ်က အလှပန်းအိုးကို ထိမှန်ကာ ခွမ်းခနဲ ကျကွဲသွား၏။

"တောက်"

မပြေနိုင်သေးသည့် ဒေါသတွေနှင့် ဝိုင်း ဆိုဖာအိတ်စက်စက်ကြီးပေါ် ဆောင့်ထိုင်ချလိုက်တော့ မိအေး မျက်လုံးလေး ဝိုင်းကြည့်၏။

"နင်က ဘာကြည့်နေတာလဲ လာစမ်း"

"ရှန် ဟုတ်ကဲ့ ဟိုဟို"

အိမ်ဖော် ကောင်မလေး ကြောက်လန့်တုန်ယင်နေတာကို ဝိုင်းကြည့်ပြီး ပိုလို့ ဒေါသထွက် သွားသည် ။

"ဟိုဟို ဒီဒီ အူတူတူ လုပ်မနေနဲ့ ၊ ဟို အကွဲအရှုတွေကို နင်ကြည့် ကောင်းနေလို့ လား"

"မ မဟုတ်ပါဘူး မမလေး"

မိအေး တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ကျကွဲနေသော ဖန်ကွဲစတွေကို သိမ်းဆည်းဖို့ အပြေးကလေး ထွက်သွားတော့

"ဟဲ့ မိအေး လာဦး"

"ရှန် ဟုတ်ကဲ့"

ဝိုင်း ထပ်ခေါ်တာမို့ အနားကို ကုပ်ကုပ်လေး ပြန်ရောက်လာ၏။

"အဲဒါတွေ နောက်မှ သိမ်း အခု ငါ အရမ်းဒေါသထွက်နေတယ် ငါ့ကို သံပုရည် အရင်ဖျော်ခဲ့"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အင့်"

အကြောက်လွန်နေသည့် မိအေး လက်ထဲက ဖုန်းသုတ်ကြက်တောင်
ကို ဝိုင်း လက်ထဲ ကမ်း ပေးသည်။ ။

"ဟာ ငါက ဒါကို ဘာလုပ်ရမှာ လဲ သွား စမ်းဟာ"

"ကန် ကန်တော့ မမလေး"

မိအေး ပျာယာခတ်လျက် လှည့်ထွက်ဖို့ အပြင်မှာ ပဲ ဒေါ်စုစုစံ သံပု
ရာရည် တစ်ခွက်ကို ကိုင်ကာ ရောက်လာသည်။ ။

"မိအေးဟောဟို ဖန်ကွဲစတွေပဲ သိမ်းလိုက် ဒီမှာ မေစံသံပုရာရည်
ဖျော်လာတယ် သမီး"

ဒေါ်စုစုစံကို မြင်တော့ ဒေါသလေး ပြေကာ သံပုရာရည်ခွက်ကို ယူ
သောက်သည်။ ။

"ဘာလို့ ဒီလောက် ဒေါသတွေ ကြီးလာရတာလဲ သမီးရယ်"

"ကို ကိုကိုပေါ့ အဟွတ် ဟွတ်"

ပြောချင်စိတ်ဖြင့် ဝိုင်း သံပုရာရည် သီးသွားတော့ ဒေါ်စုစုစံ
စိုးရိမ်းစွာ အနားရောက်လာ ကာ လက်ထဲက ဖန်ခွက်ကို ယူသည်။ ။

"ဖြည်းဖြည်း ပြော သမီး သားက သမီးကို ဘာပြောလိုက်လို့ လဲ"

ဝိုင်း ရေသီးကာ ဝဲသွားသော မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သုတ်ပစ်ရင်း

"ဘာမှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မပြောလို့ ဝိုင်း ဒေါသထွက်နေတာ
မေစံ"

"ဘယ်လို သမီး"

"ဟုတ်တယ် မေစံ စဉ်းစားကြည့်၊ ပုဂံကို ဘုရားဖူး ထွက်သွားတယ်

လေ၊ ဝိုင်းကို ဘာမှ မပြောဘူး၊ ဝိုင်း မလိုက်စေချင်လို့ သွားမယ့် နေ့ကျမှ ပြောပြလို့ သိရတာ၊ ဝိုင်းကိုကျတော့ အလုပ်တွေနဲ့ ပစ်ထားခဲ့တယ်၊ သူ ကျတော့ အဟင့် ဟင့်"

ပြောရင်း မျက်ရည်တွေက တာကျိုးသလို စီးကျလာတော့ ဒေါ်စုစုစံ ဝိုင်း နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ပခုံးလေးကို ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်ပေးသည်။ ။

"ဪ သမီးက အဲဒါကို စိတ်ကောက်လာတာလား။ သားကဘွားနဲ့ မေစံကို ပြောပါတယ်၊ ပုဂံကို သွားမှာ ကုမ္ပဏီက ဆောက်မယ့် ဟိုတယ် လုပ်ငန်းကိစ္စ အတွက်တဲ့ "

"အလကား အဲဒါ ကိုကိုညာတာ၊ တကယ်လို့ ဟုတ်တယ် ဆိုရင်လည်း ဝိုင်းပါ လိုက်ချင်တာ ပေါ့၊ အခုတော့ တမင်ထားခဲ့တာ"

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျရင်း မကျေမနပ် ပြောနေသည့် ဝိုင်းကို ဒေါ်စုစုစံ ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမည်လဲဆိုတာ နားလည်စွာ ပြုံးလို က်ရင်း

"အင်း သမီးပြောတာ အမှန်ပဲလား၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ မေစံလုံးဝ ခွင့်မ လွှတ်ဘူး၊ ပြန်လာပ စေဦး၊ မေစံနဲ့ တွေ့မယ်"

မေစံ ကြိမ်းဝါးဆိုတော့ ဝိုင်း မျက်ရည်တွေကို ချက်ချင်းပဲ ပွတ်သုတ် ပစ် ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။ ။

"ကောင်းကောင်း ကြီး ဆူပစ်လိုက် မေစံ၊ ကိုကိုက ဝိုင်းကို ညီမလေး ကို ယုယကြင်နာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝိုင်းကသာ"

"အင်းပါ အင်းပါ မေစံ သိပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ အဝတ်အစားလဲ ရေချိုး တော့နော် သမီး"

သည် တော့လည်း ချက်ချင်း ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ

ဒေါသပြေသွားသည့် ဝိုင်းကို ကြည့်ကာ ဒေါ်စုစုစံ ပြုံးမိသည်။ ။

အင်း၊ ချစ်စရာကောင်းသလို ဆိုးလည်း ဆိုးနွဲ့တတ်သည့် မိန်းကလေး။

*

အခန်း (၂)

"မေမေကတော့ မြေးလေးနှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ချင်ပြီ သမီး"

ဒေါ်မိုးမိုးခိုင် ဖွင့်ပြောလာမည် ဆိုတာကို အရင်ကတည်းက သူမ သိ ရှိနေပြီးသားပါ။

သားနဲ့ သမီး အနာဂတ်အတွက် မေမေခိုင် စိတ်ကူးထားသော အစီအစဉ်ကို သိထားခဲ့တာ အခုမှ မဟုတ်။

"မေမေပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို သမီး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ"

သူမ ကမ်းပေးသော ဆေးလုံးတွေကို လက်ဝါးဖြန့်ယူရင်း ထပ်မေးသည် ။

မေမေခိုင် မျက်ဝန်းတွေထဲကို ခပ်ငေးငေး စိုက်ကြည့်ရင်း သူမ ခေါင်းကို ခါရမ်းပြ လိုက်၏။

"သမီးအနေနဲ့ ငြင်းစရာ မရှိပါဘူး၊ မေမေ ကောင်းသာလိုသာ စီစဉ်ပါ"

မေမေခိုင် မျက်နှာမှာ ကြည်နူးရိပ်တွေ လွှမ်းခြုံသွားပြီး

"သားရှိနေသေးရင်လည်း ဒီအစီအစဉ်ကို ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လက်ခံ မှာ သေချာတယ် သမီး"

လောကကြီးကို အပြီးအပိုင် ခွဲခွာသွားသည့် သားဖြစ်သူကို သတိရစွာ ဆိုမိသည် ။ ရီဝေသော မျက်ဝန်းတွေက အမှတ်ရစရာနေ့ရက်များ ဆီသို့။

ဒီမိသားစုလေးကို စည်းစည်းလုံးလုံးဖြင့် ဥမကွဲ သိုက်မပျက်အောင် သူမ ဦးဆောင်အုပ်ချုပ် လာတာ ဒီမြေးကလေးတွေ တစ်သက်မကတော့ပါ။

ပိုင်စိုးကျော်က သူမတို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား။ သားလေး ဆယ်လေးနှစ်သား အရွယ်မှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ တိမ်းပါးသွားတော့ သူမသာ အဖေလိုတစ်မျိုး အမေလိုတစ်မျိုး စောင့်ရှောက်ခဲ့သည် ။

အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အရွယ်ကောင်းသေးပေမယ့် ဖတဆိုသားလေးကို ကရုဏာသက်စွာ ငဲ့ညှာ ခဲ့၏။

ကလေးအမေဖြစ်သော်လည်း တည်တည်ခန့်ခန့် လှသောသူမကို ချဉ်းကပ်လာသူတွေက ဒုနဲ့ ဒေး။ ဒါပေမဲ့ သားလေးက သူမဘဝလေ။

ခင်ပွန်းမရှိတော့သည့် ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီခဲ့သည် ။ ကြီးမားသော မိခင်မေတ္တာတရားကြောင့် တွန်းအားဖြစ်စေခဲ့ပြီး သူမ လက်ထက်မှာ ပိုမိုအောင်မြင်ခဲ့သည် ။

သားလေး ကျောင်းပြီးသည် နှင့် လုပ်ငန်းခွင်ထဲ သွင်းကာ လိုချင်သည့်ပုံစံကို ရိုက်သွင်းခဲ့၏။

"သား အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်ရဲ့ လား ဟင်"

"ပျော်တာပေါ့ မေမေရယ်၊ မေမေလည်း အသက်ကြီးပါပြီ၊ အနားယူပါတော့၊ သားတစ်လှည့် အလုပ်အကျွေး ပြုပါရစေဦး"

အလိုက်သိတတ်သော သားလိမ္မာလေးကြောင့် စိတ်ချမ်းသာမှုက

ပြောမပြတတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ။

မိဘတို့ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ဝိုင်းစုမြတ်နိုးလေး မိခင် ခင်မြတ်ကြည်နှင့် လက်ထပ်ပေး တော့ သားက ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံသည်။ ။

ကံကြမ္မာက ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုဘဝလေးကို ကြာရှည်စွာ ရှင်သန်ခွင့် မပေးခဲ့။ ဝိုင်းစုမြတ်နိုး နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ခင်မြတ်ကြည် ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။

ဝိုင်စိုးကျော်က သူ့ဘဝကို အလုပ်ထဲမှာ သာ နစ်မြုပ်ရင်း ဝေဒနာကို ကုစားခဲ့သည်။ ။

"သားရယ် မင်းလည်း အရွယ် ငယ်သေးတာပဲ၊ မြေးလေးအတွက် အမေကောင်းတစ်ယောက် လောက်ရှာသင့်တယ်"

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မေမေရယ်၊ ထိုင်နေအကောင်းသား ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ ဆိုသလိုဖြစ်နေပါ ဦးမယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်"

ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းစုကလေးကို မူလတန်းကြို ကျောင်းပို့သည့်အခါမှာ သားဘဝအတွက် အလှည့် အပြောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

'ရင်ငွေအိမ်' မူကြိုကျောင်းဆရာမလေး စုစုစံကို သားက သံယောဇဉ် တွယ်သွား၏။

စုစုစံက အပျိုစင်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။ ခြောက်နှစ်အရွယ် သားလေးတစ်ယောက် နှင့် မုဆိုးမလေ။

မုဆိုးမဆိုပေမယ့် အနေအထိုင် ပီရိ၍ သမီးလေးကို မိခင်အရင်းတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်သူ။ ထိုအချက်ကပဲ သားလေး စုစုစံကို သံယောဇဉ် တွယ်သွားခဲ့ခြင်းပါ။

"မေမေ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် သား စုစုကို လက်ထပ်ချင်တယ် မေမေ"

"ဘယ်လိုသား၊ မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ မမြန်ဆန်ဘူးလား"

"မြေးလေး ကို နားလည်ပေးမယ့် မိခင်ကိုပဲ လိုချင်တာက သူမ ဆန္ဒ။"

"သားအမှန်ဝန်ခံရရင် သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ သမီးလေးအပေါ်ထားတဲ့ စုစုရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ နှလုံးသားက မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်ဆိုတာ မငြင်းနိုင်ဘူးလေ"

သုံးလေးကြိမ် တွေ့ဆုံအပြီးမှာ စုစုစံကို သူမ သဘောကျသွားခဲ့သည် ။ မြေးလေးအပေါ် မိခင်ရင်းနှင့် မခြား မေတ္တာပေးနိုင်သည့်အပြင် သူကိုယ်တိုင်က မိခင်တစ်ယောက်။

အားလုံးကို ချင့်ချိန်တွက်ဆပြီး တခမ်းတနားပင် လက်ထပ်ပေးခဲ့သည် ။ ဒုတိယအကြိမ် မြောက် မိသားစုဘဝလေးကလည်း ချမ်းမြေ့ခဲ့၏။ စုစုစံက သမီးလေးကို မိခင်စိတ်အပြည့်ရှိသလို သားကလည်း မင်းကြီတိုင်းလေးကို သားအရင်းထက် မလျော့ခဲ့။

ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး သွေးဝေးပေမယ့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိခဲ့ကြပြန်သည် ။

အရွယ်ကလေးရလာတော့ မေစု ဟု ခေါ်သော စုစုစံကို သမီးလေး မိထွေးတစ်ယောက်ဟူ သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်တတ်လာ၏။

စုစုစံက မေတ္တာမပျက်ဘဲ နားလည်ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည် ။ ဝိုင်းစုက အငယ်ဆုံးဆိုတော့ ဆိုးနွဲ့ ချင်သည် ။ ကြိတိုင်းကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက မြေးလေး နိုင်စား ဆိုးနွဲ့ တာကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် တုန့်ပြန်တတ်သည် ။ မြေးလေးကိုတော့ ချစ်ရှာ၏။

ဒါလေးတွေကပဲ သူမအတွက် ပျော်စရာ အသက်ရှည်ဆေးလို ဖြစ်

နေခဲ့သည်။ ။

"မေမေ ဆေးသောက်တော့လေ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ"

သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားပြီး အတွေးလွန်သွားသည် ကို တွေးမိပြီး ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးမိ၏။

"မြေးလေးတို့ အကြောင်း စဉ်းစားနေလို့ ပါ သမီးရယ်"

"သမီးဘက်ကတော့ သူတို့ လေးတွေ ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ သမီးလေး တစ်မျိုးထင်သွား မှာ တော့ စိုးတယ် မေမေ"

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကွယ် သူတို့ လေးတွေ သံယောဇဉ်ရှိပြီးသားတွေပဲ မြေးလေးက ဆိုးနွဲ့နေတာပါ။ ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ အင်ဂျင်နီယာ မကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီပဲ"

ပင့်သက်မောကို ကြိတ်ရှိုက်မိသူက ဒေါ်စုစုစံ ဖြစ်သည် ။

မေမေခိုင် ပြောသလို ဖြစ်ပါစေဟု သာ ဆုတောင်းနေမိသည် ။

ဒါပေမဲ့

မယုံရဲစွာ စိုးရိမ်မိတာက . . .။

★

အခန်း (၃)

"နင် တော်တော် အကျင့်ပုပ်ပါလား မိဝိုင်း"

"ဘာ မိဝိုင်းလဲ ကိုကိုနော် စကားပြော မကြမ်းတမ်းနဲ့ "

"ကြမ်းသင့်ရင် ကြမ်းရမှာ ပဲ၊ နင့်ကိုငါ တင်းနေတာ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မေမေ ရှိနေလို့ မလာတာ"

ဒေါသထွက်ပြီဆို မိဝိုင်း၊ နင် စသည် ဖြင့် ခေါ်တတ်သည် က သူ့အကျင့်။ မေစံ ရှိနေလို့ ကိုကို ရောက်မလာတာကို ဝိုင်းလည်း သိနေသည် ။

မေစံက တီဗီဆိုလျှင် ခဏပဲ ကြည့်တတ်၏။ ခုလောက် ဆိုရင်တော့ ဘုရားခန်းထဲမှာ ဝတ်ပြုနေလောက်ပြီ။

"ဒီမှာ ဇာတ်လမ်းကောင်း ကြည့်နေတာ၊ မေစံ မရှိမှ ဝိုင်းကို ဘာပြဿနာ လာလုပ်ဦး မလို့ လဲ"

မင်းကြံတိုင်းက ခါးထောက်အုပ်မိုး၍ ဝိုင်းကို ကြည့်နေသည် ။

စတိုင်ကိုက မုန်းစရာ။

အဲဒီလို ရင့်သီးတဲ့ အပြုအမူတွေကို ဝိုင်း လုံးဝ မနှစ်မြို့။

လက်ထဲက ပန်းသီးကို တစ်ကိုက်ကိုက်စားလိုက်စဉ်မှာ ပဲ တီဗွီ ပိတ်သွားသည် ။ ဝိုင်း စိတ်တိုစွာ မျက်လုံးစူးစူးလေးတွေဖြင့် ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

ရီမုဒ်ကို ကိုင်လျက် ကြံတိုင်းက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ရပ်နေတော့ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပစ်ပြီး

"ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ မညစ်ပတ်နဲ့ နော် ကိုကို"

ဝိုင်း ကြံတိုင်း လက်ထဲရှိ ရီမုဒ်ကို လုယူဖို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ကြံတိုင်းက ရီမုဒ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး

"မပေးနိုင်ဘူး နင်နဲ့ စာရင်းရှင်းစရာ ရှိတယ်"

ဝိုင်း ဆိုဖာထက်မှ ထပြီး တီဗွီဆီသွားဖို့ ပြင်တော့ ကြံတိုင်းက လက်ကို လှမ်းဆွဲထားပြန် သည်။

"ကိုကို လွန် လာပြီနော်"

အာခေါင်ခြစ်အော်တော့ အလန့်တကြားဖြင့် ကြံတိုင်းက ဝိုင်းပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်ပြီး

"အသံပြကြီးနဲ့ လျှောက်အော်မနေနဲ့ ၊ ဘာလဲ အခုမှ နင်ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြောက်နေတာလား ဝိုင်း"

"အောင်မာ ဘာကိုကြောက်ရမှာ လဲ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး"

"ဒါဆို ဘယ်မှ မသွားနဲ့ တီဗွီလည်း မကြည့်နဲ့ ဦး၊ ပြန်ထိုင်ပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ပေါ့"

ဝိုင်း မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ တွန့်ကျံသွားပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို စုကာ ပြန်ထိုင်သည်။

ကျောလယ်ခန့် ဆံနွယ်ညိုတွေ လှပစွာ ဝေ့ဝဲသွားသည်။

ဒီကောင်မလေး အသက်နှစ်ဆယ် ကျော်ပေမယ့် တကယ့် ကလေး

တစ်ယောက်လိုပါပဲ။

နဖူးပြေပြေ နှာတံစင်းစင်းလေးနှင့် ထောင့်ချိုးညီသော မျက်နှာလေး
က ဝင်းစွတ်နေအောင် လှတာမျိုး။

ဘာမှ လိမ်းခြယ်ထားခြင်း မရှိသော မျက်နှာလေးက ရှင်းနေသည် ။

ရုပ်ကလေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ်က ပုပ်သည် ဟု တွေးမိ၏။

"ရှင်းစရာရှိတယ်ဆို အခုရှင်းလေ၊ အာရုံနောက်တယ်"

ကြည့် ချို့သာတဲ့ အသံလေးကိုတောင် တမင် မာဆတ်ပြနေတာ က
အမြင်ကတ်စရာ။

"ဘွားဘွားနဲ့ မေစံကို နင် ဘာတွေ ချောက်တွန်းထားသလဲ"

"ဝိုင်းက ဘာကိစ္စ ချောက်တွန်းရမှာ လဲ"

မေးစေ့ လုံးလုံးလေးကို လက်ဖြင့် ထောက်ရင်း တည်ငြိမ်စွာ ဆိုနေ
တော့ သူ ပိုတင်းလာသည် ။

"ဝိုင်း အခုမှ မုန်လာဥလာလုပ်မနေနဲ့ ၊ ငါ့ကို အော်ဒီယို ဝိုင်းလွှတ်
တာ နားစည်းတွေ ကွဲမတတ်ဘဲ"

ဝိုင်းက မျက်ဆံနက်လေးတွေ ထောင့်ကပ်ပြီး မခိုးမခန့်ဟန်ဖြင့် ခေါင်း
တဆတ်ဆတ် လုပ်ပြသည် ။

"ဝိုင်း နင် ငါ့ကို မရိနဲ့ နော်၊ ဘာလဲ ပျော်နေတာလား၊ အဲဒါကြောင့် န
င့်ကို ကြည့်မရတာ"

"ကြည့်မရရင် ဘာလို့ စကားလာပြောနေတာလဲ၊ အေးအေး ဆေး
ဆေးကို မနေရဘူး"

"ဝိုင်း နင်ငါ့ကို ပြန်မအော်နဲ့ နော်"

"အော်တော့ ဘာဖြစ်လဲ မဟုတ်တာ လာပြောရင် အော်မှာပဲ"

"အော် အော် အော်တော့ နင် ရိုင်းစိုင်းတာ လူသိတာပေါ့"

အချက်ကျကျ ပြောလိုက်တာကြောင့် ဝိုင်း မကျေမနပ်ဖြင့် ရှုတင်တင် ကြည့်ပြီး ဘာမှ ပြန် မပြောနိုင်။

"မိဝိုင်း နင့်အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီဆိုတာကိုလည်း သတိရဦး၊ ကလေးလိုလို မနေနဲ့၊ ရူးနေလား မသိဘူး"

"ကိုကို မမိုက်ရိုင်းနဲ့ နော် မေစံနဲ့ တိုင်ပြောမှာ "

"တိုင် တိုင် နင့်ခေါင်းထဲမှာ အမြဲရှိနေတာ သူများ တကာကို ကုန်းချောဖို့ ချောက်တွန်းဖို့ ပဲ မဟုတ်လား"

ဝိုင်း ဘာမှ ဆက်မပြော လက်သည်းကို ကိုက်ကာ မျက်နှာကို လွှဲထားသည်။ ။ ရုပ်ကလေးနှင့် မလိုက်အောင် ဂျစ်ကန်ကန် ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ဝိုင်းကို အလျော့မပေးချင်တာက ငယ်စဉ်ကတည်းက။

"နင့်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားရမှာ ကို ပြောထားခဲ့တာကို ချွန်တွန်း လုပ်လိုက်တာ ဘာသဘောလဲ"

"မျက်လုံးထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေလို့ ကြည့်မရလို့ ရှင်းပြီလား"

ကလေးဆန်ဆန် ဘုဆတ်ဆတ် ပြောပြီး ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားသည့် ဝိုင်းကို သူ ဆိုဖာထက်သို့ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ။

"အို"

"မိဝိုင်း နင်ရှောင်ထွက်သွားဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး"

အသံက မိုးခြိမ်းလိုက်သည့်အလား။ ဝိုင်း ပခုံးလေးတွေ နာကျင်သွားရ၏။ ကြံတိုင်းကို ကုတ်ဖဲ့ချင်စိတ်နှင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်

လာသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းမလုပ်ဖြစ်။ ရစ်ဝိုင်းသွားသော မျက်ရည်စတွေကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ် သိမ်းဆည်းပစ်လိုက်သည်။ ။

"ငါ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဆိုဒ်လေးကနေ ကိုသီဟ ငါ့ကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ထွက်သွားတဲ့ အင်ဂျင်နီယာ ကိုဖြိုးနေရာကို အစားထိုး ခန့်လိုက်တဲ့ လူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါသိချင်တယ်။ နင့်သဘောနဲ့ နင် လုပ်လိုက်တာ ဘာသဘောလဲ"

ကြံတိုင်းက ဆိုဖာတွင် ခူးချင်းချိတ်ထိုင်လျက် အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်လို အေးဆေးစွာပင်။

ကြိုတင်တွက်ဆပြီးသားမို့ ဝိုင်းဘက်ကလည်း မတုန်လှုပ်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ စုံထောက်ကျော် ကြီးတစ်ဦးလို ဂိုက်ပေးကြမ်းနေသည့် ကြံတိုင်းကို အမြင်ကပ်စွာ ကြည့်ရင်း

"ဪ ဒါလား အရေးတကြီး လိုအပ်နေတဲ့ နေရာမို့လို့ ခန့်လိုက်တာလေ၊ အထူးအဆန်း လုပ်လို့ "

တမင်တကာ ပေါ့ပျက်ပျက် ပြောလိုက်တော့ ကြံတိုင်း မျက်ခုံးထူထူတွေ တွန့်ကွေးသွားပြီး

"ဟလွယ်လှချည်လား၊ နင့်လူက အရည်အချင်းတွေ ပြည့်နေပုံပဲ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး"

"သူက ကျောင်းမှာ အတော်ဆုံးလူတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ကျောင်းမှာ ကင်းပဲ၊ သူ့ရဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ သံသယ ဖြစ်စရာ မရှိဘူး၊ ပြောတာ ဆိုတာ နေတာ ထိုင်တာလည်း စမတ်ကျတယ်၊ အဓိက အချက်က သူက ဝိုင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း"

ကြံတိုင်းက ခူးခေါင်းပေါ်တွင် လက်ထောက်လိုက်ပြီး ဝိုင်းကို သေချာကြည့်၏။

"ကောင်းလိုက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ လုပ်မယ့် အလုပ်နဲ့ တော့ တော်တော် အံဝင်ဝင်ကျ ဖြစ်တာပဲနော်"

ရီသဲ့သဲ့ အမူအယာနှင့် စကားလုံးတွေက ဝိုင်းကို မခံချင်အောင် ထိုး ဆွ ပြောသည် ။ ဝိုင်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားမိသည် ။ ကြံတိုင်း က ဆံပင်တွေကို သပ်တင်လိုက်ပြီး

"ထားပါတော့ သူ့မှာ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ ဘယ်လောက်ရှိလဲ၊ အရင်က ဘယ်မှာ လုပ်တာလဲ၊ ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားတွေ ကရော"

မေးခွန်းတွေနဲ့ ချောင်ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဘယ်လိုလဲ ဟူသော ပုံစံဖြင့် ကြံတိုင်း လက်ပိုက်နေသည် ။ ရုတ်တရက် ဝိုင်း ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဒါပေမဲ့

ဝိုင်းကလည်း ခေသူမှ မဟုတ်ဘဲ။

"ဟုတ်တယ် သူ့မှာ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံတော့ကြီးကြီး မားမား မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ဝိုင်းနဲ့ ခင်မင်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ သူဘာဆိုတာ ဝိုင်း သိနေတာပဲ၊ အချိန်တိုအတွင်းမှာ သူ့ကို အလုပ်က သင်သွားလိမ့်မယ်"

ကြံတိုင်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပစ်လိုက်၏။

"ဟား ဟား ဟား ဒီမှာ ဝိုင်းသူ့ဘာသာသူ ဘာကောင်းကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ၊ အတွေ့အကြုံ မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်တာတော့ အလကားပဲ၊ အလုပ်ကြန့်ကြာလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ နင့်လူက ဘာမှ အသုံးလို့ မရရင် ဖြစ်လာမယ့် အကျိုးဆက်တွေကို နင် တွက်ဆမိရဲ့ လား"

"ကို ကိုခန့်ချော့ကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ၊ သူက အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူ

ဆိုတာ ဝိုင်းယုံတယ်"

မခံရပ်နိုင်စွာ ရန်တွေ့နေသော ဝိုင်းကို သူ အေးဆေးစွာပင် ကြည့်နေမိသည်။

ခန့်ချောတဲ့ ။ နာမည်ကိုက တင်တင်စီးစီး။ နာမည်ကြားရုံနှင့် သူ အမြင်ကပ်နေတာ။ ဖြစ်နိုင်တာကို ချိန်ထိုးပြနေတာကို လက်မခံနိုင်ဘဲ သွေးဆူနေသော ဝိုင်းကြောင့် သည်းခံစိတ် ကုန်ဆုံးသွား၏။

"အို ခန့်ချောတွေ ခန့်ပေါတွေ မသိဘူး၊ လုပ်ငန်းမထိခိုက်အောင် လုပ်သင့်တာ လုပ်ရမှာပဲ၊ သင့်တော်တဲ့ လူမဟုတ်ရင် လုံးဝ မခန့်နိုင်ဘူး"

မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်။ ဒီလောကအကြောင်း ဝိုင်းထက်သူက ပိုသိသည်။

"ဒီမှာ ကိုကို ခန့်ချောနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝိုင်းဘက်က အာမခံရဲတယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက် ကိုကို မပူပါနဲ့ "

"ဘာမှ နားမလည်ဘဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကတိလာ ပေးမနေနဲ့ မိဝိုင်း၊ ငါ လုံးဝ လက်မခံနိုင် ဘူး"

ကြံတိုင်းက ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောသည် ။ ဝိုင်းစိတ်ထဲက ခံပြင်းစိတ်နှင့် မာနတရားတွေ ခေါင်းထောင်ထလာ၏။ ဆိုဖာထက်မှ ထရပ်လိုက်ပြီး

"ကောင်းပြီလေ ဝိုင်း အဖြူဆို ကိုကိုက မည်းနေမှ တော့ ကိုကိုသဘောပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကိုလည်း ကိုကို မေ့မထားပါနဲ့ "

ပြောပြီးသည် နှင့် အခန်းဘက်သို့ ဝိုင်း ပြေးထွက်ခဲ့သည် ။ မည်းမှောင်သွားသော ကိုကို မျက်နှာကြီးကိုတော့ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။

ဒေါသတွေ တနင့်တပိုးနှင့် ကိုကို ကျန်ခဲ့မှာ သေချာသည်။ အခန်းထဲ ရောက်သည် နှင့် တံခါးကို လှော်ခွဲချပစ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာထက်မှာ လှဲနေ လိုက်သည်။

"ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း"

"မိဝိုင်း တံခါးဖွင့်စမ်း၊ ပြောနေတာကြားလား"

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ခေါ်နေပေမယ့် ဝိုင်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။ အခုလောက်ဆို ကိုကို ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းနေမှာ အသေအချာ။

"ဝိုင်း တံခါးဖွင့်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ နင် လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ မရဘူး"

ဝိုင်း နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထား၏။ မျက်လုံးအကြည့်က အိပ်ရာဘေးမှ ကတ်ဆက် အကြီးကြီးဆီ ရောက်သွားတော့ လက်ဖျောက်တီးလိုက်ပြီး

"ချက်ချင်း မင်းထွက်သွား XX အခု ထွက်သွားဟေ့"

"ချက်ချင်း မင်းထွက်သွား XX အခု ထွက်သွားဟေ့"

အဆိုတော် လေးဖြူ၏ ပါဝါကောင်းသော အသံက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွား သည်။

ကျေနပ်စွာဖြင့် ဝိုင်း မျက်လုံးတွေကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။

မှတ်ထား ဆရာကြီး လုပ်ချင်ဦး။

အခန်း (၄)

"မင်းထက်ခန့်ချော"

နာမည်ကြားလိုက်ရရုံ စိတ်ထဲမှာ ယားကျိကျိ ဖြစ်သွားတာအမှန်။
ကြံတိုင်း မင်းထက်ခန့် ချော၏ ကိုယ်ရေးဖိုင်ကို ဖတ်ရှုနေခြင်းပါ။

ဖိုင်တွင် ကပ်ထားသော ပတ်စပို့ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည် ။
နာမည်နှင့် ရုပ်ရည် လိုက်ဖက်ညီသည် ဟု တွေးမိ၏။

မိန်းမချော ချောသူတစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ်ပြုမိသည် ။ ဓာတ်ပုံ
စားတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ဖိုင်ကိုလည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်သည် ။ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံနေရာ
ရောက်တော့ ပြုံးမိသည် ။ ဘာမှ ဖြည့်စွက်မထား။

"ဆရာ"

ခေါ်သံကြောင့် ကြည့်မိတော့ တံခါးဝမှာ ရပ်နေသော
အတွင်းရေးမှူးမလေး စန္ဒီကို တွေ့လိုက်သည် ။

"ပြော စန္ဒီ"

"အင်တာဗျူးဖြေဖို့ ကိုမင်းထက်ခန့်ချော ရောက်နေပါပြီ၊ လွှတ်လိုက်
ရတော့မလား ဆရာ"

အသာအယာ ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည် ။ ခဏနေတော့ တံခါးအဝ

သို့ ခန့်ချော ရောက်လာသည်။ စန္ဒီက ခန့်ချောကို ညွှန်ပြပြီး သူ့ကို အရိုအသေပေးကာ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပေးခဲ့ သည်။

ခန့်ချောက စားပွဲရှိရာသို့ တစ်လှမ်းခြင်း လျှောက်လာ၏။ မီးခိုးရောင် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်က ဝင်းလဲ့စိုပြေသော အသားအရည်နှင့် လိုက်ဖက်သည်။

အနက်ရောင် စတိုင်ပင်ကို ဝတ်ဆင်ထားတာ သေသေသပ်သပ် မနီမ့်မမြင့် အရပ်အမောင်းနှင့် မို့ တစ်မျိုးကြည့်ကောင်း၏။

ပြောင်လက်နေသော ရှူးဖိနပ်က ဖုန်းတစ်စက်မတင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲတမ်း သနေသူ တစ်ယောက်ဟု တွေးမိသည်။

သူ့ရှေ့ရောက်တော့ မျက်နှာတစ်ဖက် ဖုံးနေသော တစောင်းဆံပင်ကို ခါထုတ်လိုက်ပြီး

"ကျွန်တော် မင်းထက်ခန့်ချောပါ"

အသံက ဆွဲငင်မှုတစ်မျိုးပါနေတာ သတိထားမိသည်။ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ဖို့ ညွှန် ပြလိုက်၏။

"စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အလုပ်တွေများ တော့ ခင်ဗျားကိစ္စကို မသိလိုက် ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ခေါ်လိုက်တာ၊ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းရဲ့ သဘောသဘာဝ ဆိုတာက အချိန်အကန့် အသတ်ရှိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွမ်းဝင်တဲ့ လူမျိုးကိုပဲ ကျွန်တော် လိုချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောပါ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်"

အညိုရောင်မျက်ဝန်း စူးစူးတွေနှင့် ကြည့်ပြီး စိုစိုရဲရဲ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကွေးသွားပုံက မထီတရီဟန်အပြည့်။

စိတ်ကြီးဝင်နေသူတစ်ယောက်ဟု မှတ်ချက်ပြုမိရင်း

"ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ရေးဖိုင်မှာ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ဖြည့်စွက်ထား တာ မတွေ့ရဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော် ဘယ်မှာ မှ မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ ပဲ တွဲလုပ်ခဲ့ ဖူးတာ"

"ဒါကတော့ လူတိုင်း ပြောလို့ ရတဲ့ စကားလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်အနေနဲ့ က ရယ်ဒီမိတ်ကို လိုချင်တာလေ"

ခန့်ချောမျက်နှာမှာ အလိုမကျမှုတွေကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဒါပေမဲ့ ချက် ချင်း မျက်နှာအမူအရာ ကို ပြင်လိုက်တာ သတိထားမိသည် ။

ဒါက ဟန်ဆောင်ကောင်းတာလား။

ခန့်ချောက ညီညာဖြူဖွေးသော သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

"ကျွန်တော့်အရည်အချင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါ တယ်"

ပြီးသွားပြီ။

တီကောင်ကို ဆားနဲ့ တို့ သလို ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေမည့် ဝိုင်းကို မြင် ယောင်ရင်း ပြုံးမိသည် ။ ခန့်ချောအတွက် အယဉ်ကျေးဆုံးစကားလုံး တွေကို ရွေးချယ်နေစဉ်မှာ ပဲ

"နေတာ အချိန်တွေကြာလေ x x x တွယ်တာတာတွေ x x x ပို လာ လေ x x x ကိုယ်တို့ တစ်ဦးပေါ် x x x တစ်ဦးမှာ လေ"

စားပွဲပေါ်ရှိ ဟန်းဖုန်းထဲမှ ငြိမ့်ညောင်းသော သံစဉ်လေးက ထွက်ပေါ်လာသည် ။

ဒီအချိန်ဆက်သော ဖုန်းဆိုလျှင် ဝိုင်းဆီမှ ပဲ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည် ။ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း ခုသွားရ၏။

ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ခန့်ချောကို ခဏဟု လက်ပြကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ သည် ။

ခန့်ချောရှေ့မှာ ဝိုင်းနှင့် စကားမပြောချင်။

"ဟဲလို ပြော ဝိုင်း"

"ကိုကိုလား ခန့်ချောနဲ့ ကိုကို တွေ့ပြီးသွားပြီလားဟင်"

စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကင်းစင်နေသလို တည်ငြိမ်စွာ ပြောနေပေမယ့် ဝိုင်း အသံက စိုးရွံ့နေသလို ။

ဒီကောင်မလေး ဘာတွေလိုက်နှောင့်ယှက်ဦးမလဲ မသိ။ ဒီတစ်ခါ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပစ်မည်ဟု တွေးရင်း

"ဟုတ်တယ် ငါ့အခန်းထဲမှာ ရောက်နေပြီ၊ ငါ့မှာ အလုပ်ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ နင် အားတိုင်းယားတိုင်း ဖုန်းဆက်မနေနဲ့ "

"ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ဆက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဝိုင်းလည်း အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ကြားက အရေးကြီးလို့ ဆက်ရတာ"

"မိဝိုင်း နင် အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ "

ဒေါသနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုကြောင့် အသံက ကျယ်လောင်သွားသည် ။ အနားမှာ သာရှိ နေလျှင် ဆွဲကိုင်ဆောင့်ပစ်မိမှာ သေချာ၏။ ဒီလောက် အထိ အသိတရား မရှိတော့တာ မုန်းသည် ။

"ဒီမှာ ကိုကို ဝိုင်းကို ပြောင်းပြန်တွေ ကိုကို လာပြောမနေနဲ့ ၊ တကယ်ဆို တမင် ကိုကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ"

"နင် ဘာကိုဆိုလိုလဲ၊ ငါက ဘာနှောင့်ယှက်လို့ လဲ"

"ခန့်ချောကို ဝိုင်း အလုပ်ခန့်ပြီးသားဆိုတာကို သိရက်နဲ့ ကိုကို ဘာသဘောနဲ့ ထပ်ပြီး ခေါ်တွေ့ ရတာလဲ"

"မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဒီလောကထဲ ဝင် လာပြီး နင် ထင်ရာ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ ၊ နင့်အဆင့်က အခုမှ နှပ်ချေးတွဲလောင်းအဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်"

သာသာနဲ့ နာနာလေး ဆော်ထည့်လိုက်တော့ ဝိုင်းအသံတွေ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားတာ အတိုင်းသား ကြားနေရသည် ။

"နေပါဦး ခန့်ချောအကြောင်း ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ ကိုကိုက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ဝိုင်း ခန့်လိုက်တဲ့ သူမို့လို့ တမင် လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခန့်ချော လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို မတွေ့ရသေးဘဲနဲ့ အတင်း လိုက်ပိတ်နေတာ မကောင်းပါဘူး။ ယောက်ျားဆန်သင့်ပါတယ် ကိုကိုရယ်"

ဖုန်းထဲမှ ချက်ချင်းတုန့်ပြန်လိုက်သော ဝိုင်း စကားက သူ့ကို အီလည်လည် ဖြစ်သွားစေသည် ။

ဒီကောင်မလေးနှင့် စကားဆက်ပြောနေလျှင် သူ့ကို ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေမှာ သေချာ၏။

"ကဲ မိဝိုင်း ငါ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ဖုန်းချလိုက်ပြီ"

"နေဦး ကိုကို၊ အခု ခန့်ချောကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပါ ဝိုင်းရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့"

"မဖြစ်နိုင်တာကို မတောင်းဆိုနဲ့ ဝိုင်း၊ ကဲ ဒါပဲဆို ငါဖုန်းချလိုက်ပြီ"

သူ့ဘက်က လိုက်လျောဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးမိ။ အနိုင်ပိုင်းပြီး ဖုန်းချလို

က်သည် ။

သူ့ဘက်က မှန်နေသည့်ကိစ္စကို ကလေးဆန်စွာ ဇွတ်တရွတ် အတိုက်အခံ လုပ်နေသော ဝိုင်း နှုတ်ခမ်းစူနေမှာ သေချာ၏။

အတွေးမဆုံးသေးခင် ဖုန်းသံတွေ ထပ်မြည်လာသည် ။ ဒီတစ်ခါတော့ အပြတ်ကော ပစ်မည်ဟု ကြံရွယ်ပြီး ဖုန်းကို နားထောင်လိုက်၏။ ဝိုင်း အသံစူးစူးကလေးက အရင်ပေါ်လာ သည် ။

"ကိုကို ခန့်ချောကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပါ၊ ဝိုင်း ပြောတဲ့ အတိုင်း မလုပ်ရင် ရတယ်၊ ဝိုင်း အနားမှာ ဝိုင်းရဲ့ စက္ကထရီအဖြစ် ခန့်ချောကို အမြဲတွေ့နေရလိမ့်မယ်"

"ဝိုင်း နင်"

သွားပြီ ဝိုင်း သူ့ကို အနိုင်ယူသွားပြန်ပြီ။ ဘာမှ မပြောရသေးခင် ဖုန်းချပစ်လိုက်သည် ။

အခန်းထဲရောက် ခန့်ချောရှေ့မှာ စိတ်မသက်သာစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"ကဲ မင်းထက်ခန့်ချော ခင်ဗျားက ဘာသက်သေ အထောက်အထားမှ မပြနိုင်တော့ ခက်နေတယ်"

"ရပါတယ် ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့ "

"ကောင်းပြီလေ ကျွန်တော့် ညီမကလည်း စကားကျွံထားတော့ ခင်ဗျားကို သုံးလ အစမ်းခန့် လိုက်မယ်၊ ဒီကာလအတွင်းမှာ ခင်ဗျားရဲ့ စွမ်းရည်ကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာပေါ့"

သူ့စကားကို မင်းထက်ခန့်ချော သဘောပေါက်မှာ သေချာပါသည် ။

မနှစ်မြို့ဟန် ရောယှက်နေ တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်း ပြုံးတော့ ခန့်ချော
ကလည်း သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ။

ခန့်ချောက ထိမထင်ဟန်ဖြင့် ဝဲကျနေသော ဆံပင်ကို နောက်သို့ လှ
န်တင်လိုက်ပြီး

"ကောင်းပါပြီ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

"အိုကေ အိုကေ"

သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဟန်ပါပါ လှည့်ထွက်သွားပုံက ထောင့်မကျိုး။ ခ
န့်ချောရဲ့ ကျောပြင်ကို ငေးရင်း အံ့ကြိတ်မိသည်။ ။

ဒါတွေအားလုံး မိဝိုင်းကြောင့် . . .။

*